

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 118. Et amputavit illi auriculam. v. 47.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

§. 117. Percussit seruum Summi Sacerdotis. v. 47.

Continuat historiam & narrat Euangelista, quid ex strictione gladij, secutum sit & quid fecerit ille innominatus Christi amicus, nempe percussit seruum Summi Pontificis. Lucas dicit discipulos prius interrogasse num percutere deberent gladio, videntes impetum & turmatim irruere in hostem? verum innominatus hic amicus, scilicet Petrus, zelo iusto accensus pro sui vel Domini defensione & salutatione, non expectato Domini responso percussit, & quidem seruum Summi Sacerdotis, qui haud dubie ceteris petulantius & truculentius egetis, nec sine mysterio Petrus incidit in seruum Summi Pontificis, Deo omnia, dum permittit mala, dirigente hæc ipsa in magnum bonum, quia enim S. Petrus futurus erat Pontifex, & vocandus pro Caiphas Cephias, ideo hene in male moratam familiam Summi Sacerdotis futurus Pontifex animaduertit, & eandem reformare incepit, vti Christus ipsemet reformaturus erat Iudaicum Pontificem. Ecce quomodo quæ secundum homines casu geruntur, apud Deum consilio non careant. Admirare, anima mea diuinam sapientiam & pietatem.

O Deus, scio quod in honore habendi sint Principes & eorum ministri, & maxime Sacerdotes tui, & eorum quoque ministri, scio etiam quod ministri eorundem subinde abutantur suorum Dominorum nomine & autoritate, ne igitur unquam aliquid eis incommodi accidat, neque Principes in eis lædantur, obsecro Domine, da eis spiritum sanctum, ne quicquam agant, quod non sit iustum, prudens & benignum.

§. 118. Et amputauit illi auriculam. v. 47.

Effectus extracti gladij & percussione fuit, auriculæ solius abscissio, pro capitis torius amputatione vel diffissione; quod factum est ex dispositione diuina: nam merito Pontifex Ecclesiæ Petrus abscidit aurem, obedientiæ Symbolum à Iudaico ministro; qui aures habens, quibus audire debebat, pro auribus incepit vti manibus. Otiosam igitur partem Petrus abscidit, dum aurem amputauit. ad aurem enim pertinet obedientia, sicut Plal. ait: *In auditu auris obediuit mihi*: Agnosco nihilominus præposterum in Petro agendi modum, qui nuper vigilare iussus, dormiebat, nunc iniussus vigilanter cædit. Ita fit, pro dolor, nitimur in veritum semper cupimusque negata.

Deus meus, sapientia tua reguntur vniuersa, quicquid tandem patiuntur mali peccatores inuiti, apud te Deus, habet luculentissimam causam, & quicquid boni agunt tui amici & iusti, apud te Deus habet fontem, neque tam inopinatos efficiunt casus Homines, per quos tua diuina prouidentia

non peruat ad destinatum sibi vltimatum finem. O Deus in velamentis harum alarum protege me, cum S. Petro Apostolo tuo, quem non permiffi ferire caput sed latus, mysterio tam salutari nobis, fortunare tibi, apto ministris.

§. 119. Et respondens Iesus ait illis. v. 48.

Euangelista præteriens quid Petro Christus dixerit, aut reprehendendo, sistendo, aut laudando eius factum, refert quod allocutus fuerit turbas, dissimulando Petri negotium, rationibus non malis nixum. nempe factum partim ad propriæ vitæ partim ad Christi Domini sui defensionem etiam si Sacerdos & Ecclesiæ caput esset futurus, vnde non male discas, quod laudare vel vituperare bono modo non poteris, tacitus transire vel tuorum superiorum negotia in discussionis examen non facile præcipitare, in his enim nos inferiores, subditosque mutos potius esse oportet, quam Dominus ipse Petri factum iniudicatum dimittit. Vtinam nos viles & imprudentes, de Prælatorum actis & negotijs vel tantillam haberemus opinionem, quantam Dominus de Petri facto, & sic maiorum res dimittimus, vt Christus Petri causam dimisit, sæpe quieti essemus, sæpe prudentes videremur, animam non læderemus. Est enim magnum & negotiosum silentium, vti erat Susannæ, quæ plus egit tacendo, quam si esset locuta. Tacendo enim apud homines, locuta est Deo, nec vllum maius iudicium suæ castitatis inuenit, quam silentium. Conscientia loquebatur, vbi vox non audiebatur; nec quærebat pro se hominum iudicium, quæ habebat Domini testimonium. Ab illo igitur volebat absolui, quem sciebat nullo modo posse falli. Ipse Dominus in Euangelo tacens operabatur salutem hominum. Recte ergo David non silentium sibi indixit perpetuum sed custodiam. Custodiamus ergo cor nostrum, custodiamus & os nostrum: vtrumque enim scriptum est, *hic vt os custodiamus, alibi vt seruemus cor.* Hæc si custodiebat David, tu non custodies? si immunda labia habebat Itaias, qui dixit, immunda labia se habere, si, inquam, Propheta Domini immunda habet labia, quomodo nos munda habemus? & cui, nisi vnicuique nostrum scriptum est, *sepi possessionem tuam spinis, & aurum & argentum tuum alliga, & ori tuo fac ostium & vectem; & verbis tuis iugum & stateram:* possessio tua mens tua est, argentum tuum eloquium tuum est. Eloquia Domini eloquia casta, argentum igne examinatum: bona etiam possessio mens bona, denique possessio pretiosa homo mundus. sepi ergo hanc possessionem & circumvallato cogitationibus, munito pijs cogitationibus, munito, pijs sollicitudinibus ne in eam irruant, & captiuam ducant irrationabiles corporis passiones,